

Arrest

**nr. 341 337 van 18 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. BUYSSE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, is België binnengekomen op 5 mei 2016 en diende op dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze beslissing werd in beroep door de Raad bevestigd in het arrest nr. X van 26 februari 2018.

1.2. Verzoeker verklaart dat hij tussen augustus 2016 en april 2017 in Frankrijk verbleef om er asiel aan te vragen. Op basis van de Dublin-regeling diende verzoeker echter zijn verzoek te richten bij de Belgische asielinstanties. Bijgevolg diende verzoeker op 8 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 juli 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet ontvankelijkheid van het verzoek. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Verzoeker diende op 21 augustus 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 4 oktober 2018 niet-ontvankelijk bevonden. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.4. Zonder België te hebben verlaten diende verzoeker vervolgens op 23 april 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Ook hier nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker diende in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming geen beroep in tegen deze beslissing.

1.5. Op 5 december 2019 diende verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een vijfde verzoek om internationale bescherming. Op 29 januari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal.

1.6. Zonder België te hebben verlaten diende verzoeker vervolgens op 21 september 2020 een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 18 februari 2021 nam de commissaris-generaal in dit kader eveneens de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Bij de Raad werd geen beroep ingediend tegen deze beslissing.

1.7. Opnieuw zonder terug te keren naar zijn land van herkomst diende verzoeker op 9 april 2021 een zevende verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal ging op 21 april 2021 over tot de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd nadien ingetrokken en op 22 februari 2022 verklaarde het CGVS zijn verzoek ditmaal wel ontvankelijk. Het beroep dat verzoeker aanhangig had gemaakt tegen de oorspronkelijke beslissing werd door de Raad verworpen in arrest nr. X van 29 november 2021. Op 29 juni 2022 werd verzoeker vervolgens door het CGVS de kans geboden om zijn zevende verzoek kracht bij te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Op 23 december 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende beroep aan bij de Raad, maar dit werd bij arrest nr. X op 10 juli 2023 verworpen.

1.8. Op 4 december 2023 diende verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een achtste verzoek in om internationale bescherming. Op 27 december 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal.

1.9. Zonder België te hebben verlaten diende verzoeker vervolgens op 15 februari 2024 een negende verzoek om internationale bescherming in. Op 29 maart 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Bij de Raad werd geen beroep ingediend tegen deze beslissing.

1.10. Op 30 augustus 2024 diende verzoeker, zonder terug te keren naar zijn land van herkomst, een tiende verzoek om internationale bescherming in. Op 18 oktober 2024 verklaarde de commissaris-generaal het tiende verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.11. Verzoeker diende op 29 januari 2025, zonder België te hebben verlaten, een elfde verzoek in om internationale bescherming. Op 29 juli 2025 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.12. Zonder België te hebben verlaten diende verzoeker vervolgens op 10 september 2025 een twaalfde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 november 2025 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats en werd hij overgebracht naar het Gesloten Centrum te Merksplas. Op 4 december 2025 nam de commissaris-generaal in dit kader de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker tekende beroep aan bij de Raad, maar dit werd op 15 december 2025 in arrest nr. X verworpen.

1.13. Verzoeker diende op 22 januari 2026, zonder België te hebben verlaten, een dertiende en huidige verzoek in om internationale bescherming. Op 5 februari 2026 nam de commissaris-generaal in dit kader de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Dit is de bestreden beslissing:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben en een etnische Tamil te zijn. U werd op (...) geboren in Jaffna. In 2005 werd uw oom hier vermoord, vermoedelijk omdat hij videopnames had gemaakt van een

meisje dat verkracht en vermoord werd door soldaten van het Singalese leger. Na de moord op uw oom trok u met uw gezin naar Vavuniya op 5 januari 2006. Op 23 januari 2007 werden u, uw oudere broer, uw oom U.(...), uw neef T.(...) en uw huisbaas M.(...) A.(...) gearresteerd. Jullie werden er namelijk van verdacht bommen te vervoeren en te bewaren. Jullie werden naar het Joseph Camp gebracht in Vavuniya waar jullie drie dagen verbleven. Vervolgens verbleven jullie een nacht in het politiekantoor en leefde u een maand in gevangenschap bij de CID (Criminal Investigation Department). Hierna werd u naar een jeugd-rehabilitatiecentrum gebracht, Abeya kindertehuis genaamd, waar u twee jaar lang verbleef. Hierna werd u overgeplaatst naar een ander rehabilitatiecentrum, A.(...) kindertehuis genaamd, waar u nog anderhalf jaar verbleef. Zowel het Abeya als het A.(...) kindertehuis bevonden zich in het Anuradhapura district in de Noordelijke Centrale Provincie in Sri Lanka. Op 28 juli 2017 werden u, uw broer, uw oom en uw huisbaas vrijgesproken omdat uw neef T.(...) de schuld op zich nam. T.(...) was echter niet schuldig, maar trachtte op advies van zijn advocaat door valselijk te bekennen de procedure te versnellen. Drie dagen na uw vrijlating kwam de CID naar uw huis om te zeggen dat u onder toezicht stond en dat u daarom terug naar Vavuniya moest verhuizen. Nog zeven dagen later kwam het leger naar uw huis en ze vroegen u om bij het leger te gaan. U weigerde hun verzoek en het leger verliet uw huis. De volgende dag kwamen ze echter terug naar uw huis, terwijl u elders aan het werk was. Ze bedreigden u via uw broer en zeiden dat u bij het leger moest gaan. U reisde vervolgens op 15 augustus 2010 naar Anuradhapura en ging eveneens naar Jaffna om het attest van de ICRC te halen. U reisde vervolgens naar Colombo waar u op 20 augustus 2010 het vliegtuig naar Ivoorkust nam. Hier leefde u tot 5 mei 2016 in een kamer zonder dat u die ooit verliet. U reisde vervolgens naar België waar u op 5 mei 2016 asiel aanvraagde. Uw broer ging na de bedreigingen door het leger in Colombo werken, maar werd in 2013 gedwongen om bij het leger te gaan. Hij werkt daar nog steeds verplicht. Ter staving van uw asielrelaas legde u een originele enveloppe voor en twee originele documenten van de ICRC alsook de kopieën van de volgende documenten: uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw oom, het doodsprentje van uw oom, documenten over uw arrestatie en de vertaling ervan naar Tamil, een analyse van de bom die bij uw thuis gevonden werd en een document van de Human Rights Commission. Op 26 oktober 2017 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire bescherming betekend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw verblijf in Sri Lanka tot 2010 en daaropvolgend verblijf in Ivoorkust tot 5 mei 2016. U slaagde er bovendien niet in om ontegensprekelijk uw identiteit aan te tonen. Verder kon er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de banden van uw familieleden met de LTTE. Ook wat betreft uw arrestatie bleken uw verklaringen op zijn minst sterk overdreven, zij het niet ongeloofwaardig. U werd bovendien vrijgesproken van de feiten waarvoor u oorspronkelijk werd vastgehouden. Ten slotte konden uw verklaringen betreffen de vermeende vervolging door de CID en het leger niet overtuigen. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde de beslissing van het CGVS in hun arrest van 26 februari 2018. Op 8 mei 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u tussen augustus 2016 en april 2017 in Frankrijk verbleef om er asiel aan te vragen. U werd echter via de Dublin-regeling naar België gebracht. U zou bovendien slechts vijf maanden in Afrika hebben verbleven en geen vijf jaar zoals u eerder verklaarde. U verwees verder naar uw problemen zoals u reeds uiteenzette in uw eerste verzoek om internationale bescherming. Er zouden in uw regio verschillende jongens gerekruteerd worden door het leger. U legde ook een kopie van een attest van de Human Rights Commission van Sri Lanka neer dat zou aantonen dat u gevangen gehouden werd in Sri Lanka van 2009 tot 2010. Intussen zou u ook sympathisant zijn van de TCC (Tamil Coordinating Committee) in België en u vreest dat de Sri Lankaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Hierop nam het CGVS op 11 juli 2018 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek, dit omdat u geen nieuwe geloofwaardige elementen aanbracht die noopten tot herziening van het eerdere oordeel van het CGVS en de RvV. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 21 augustus 2018 deed u een derde verzoek om internationale bescherming. U verzocht opnieuw internationale bescherming omwille van uw oorspronkelijke problemen, en haalde ook aan dat u deelnam aan een fietsparade en een manifestatie in België. U legde hierbij een attest van de Human Rights Commission of Sri Lanka voor, alsook foto's van uw studententijd en een studentenkledinglabel, en de enveloppen waarin deze zaken u toegezonden werden. Op 4 oktober 2018 werd uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die de eerdere appreciaties van het CGVS en de RvV konden ombuigen. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. Zonder België te hebben verlaten diende u op 23 april 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. De politie zou immers nog steeds naar u op zoek zijn. Ter staving van uw vierde verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: een enveloppe, een oproepingsbrief van de politie en de vertaling ervan en een brief van uw moeder aan de magistraat met de vertaling ervan. Uw vierde verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk bevonden. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die de eerdere appreciaties van het CGVS en de RvV konden ombuigen. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. Zonder België verlaten te hebben diende u op 5 december 2019 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U baseert zich nog steeds op dezelfde problemen. De politie zou vorig jaar naar uw huis

gekomen zijn. Voorts nam u in september 2019 deel aan een manifestatie georganiseerd door de TCC en werd een artikel hierover gepubliceerd op een Sri Lankaanse nieuwswebsite. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een afdruk neer van dit artikel. Op 29 januari 2020 werd uw vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die de eerdere appreciaties van het CGVS en de RvV konden ombuigen. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 21 september 2020 een zesde verzoek om internationale bescherming in. Het was lang stil rond uw problemen in Sri Lanka, maar in juli 2020 kwamen de autoriteiten u opnieuw zoeken i.v.m. de problemen die u in het verleden aanhaalde. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw huidige verzoek. Op 18 februari 2021 verklaarde het CGVS uw zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk, omdat u geen nieuwe elementen aan die de eerdere appreciatie van het CGVS konden ombuigen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 9 april 2021 een zevende verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde uw problemen zoals u die uiteenzette in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. In november 2020 kwam de CID naar uw huis om het te doorzoeken. U verwees ook naar de manifestaties die gaande zijn in uw land van herkomst van Tamils die op zoek zijn naar hun vermiste dierbaren. Als u Sri Lanka niet verlaten had, dan zou u nu ook vermist zijn. Ter staving van uw zevende verzoek om internationale bescherming legde u 52 artikels neer van soortgelijke incidenten als de uwe. De artikels dateren van december 2020 tot maart 2021. U legde tevens de enveloppes neer waarin u de krantenartikelen ontving. Op 21 april 2021 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk. Deze beslissing werd nadien ingetrokken en op 22 februari 2022 verklaarde het CGVS uw verzoek ditmaal wel-ontvankelijk. Het beroep dat u aanhangig had gemaakt tegen de oorspronkelijke beslissing werd door de RvV verworpen. Op 29 juni 2022 werd u vervolgens door het CGVS de kans geboden om uw zevende verzoek kracht bij te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Op 23 december 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende geen verder beroep aan.

Zonder België te verlaten diende u op 4 december 2023 een achtste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat de politie uw familie in Sri Lanka bezocht zou hebben, op zoek naar u en uw familie. Ze zouden uw jongere broer in hechtenis hebben genomen. Uw familie zou u hier over documenten verzonden hebben, maar deze heeft u nog niet ontvangen. Tijdens het politiebezoek zou er ook verwezen naar zijn uw activisme voor TCC in België. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u enkele foto's van uw activiteiten voor TCC neer. Op 27 december 2023 verklaarde het CGVS uw achtste verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 15 februari 2024 een negende verzoek om internationale bescherming in. U verwees daarbij naar de motieven die u in het verleden had uiteengezet en merkte op dat uw grootouders recent uw broer gingen bezoeken bij de CID. Ze kregen te horen dat hij niet zou worden vrijgelaten, daar het onderzoek nog bezig was. De autoriteiten zouden daarop nogmaals naar uw woning zijn getrokken. U verwees tot slot naar uw activiteiten bij de TCC, al zou u recent niet meer hebben deelgenomen aan hun activiteiten. Ter staving van uw negende verzoek legde u een bericht neer van de politie waarin u wordt opgeroepen zich te melden voor onderzoek, alsook een enveloppe waarmee uw stukken werden verzonden. Op 29 maart 2024 verklaarde het CGVS uw negende verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 30 augustus 2024 een tiende verzoek om internationale bescherming in. U zou geen nieuwe elementen hebben, maar u zou in contact staan met iemand met enige politieke invloed in België, die uw dossier zou herbekijken. Tevens zou u actief zijn voor TCC. U legt de mails voor die uw contact u verzonden heeft. Op 18 oktober 2024 verklaarde het CGVS uw tiende verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 29 januari 2025 een elfde verzoek om internationale bescherming in. Door uw eerder gevangenschap in Sri Lanka en uw activiteiten bij de TCC in België vreesde u bij terugkeer gearresteerd en gedood te worden. Sinds een tweetal maanden bent u officieel lid van de TCC en hielp u mee activiteiten organiseren. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: kopieën van uw identiteitsdocumenten, kopie web artikels TCC, foto's TCC en web artikel informatie verbod TCC. Op 29 juli 2025 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 10 september 2025 een twaalfde verzoek om internationale bescherming in. U verwees daarbij naar uw relaas zoals u dat in het verleden had uiteengezet en stelde dat uw problemen nog steeds actueel zouden zijn. Omwille van uw deelname aan activiteiten van de TCC in België zou u bij terugkeer naar uw land van herkomst meteen worden gearresteerd. Ter staving van uw volgend verzoek legde u foto's van u zelf neer tijdens dergelijke activiteiten, alsook online nieuwsberichten met betrekking tot deze organisatie. Op 27 november 2025 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats en werd u overgebracht naar het Gesloten Centrum te Merksplas. Op 04 december 2025 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk. U tekende beroep aan, maar de RvV heeft uw beroep verworpen op 15 december 2025.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 22 januari 2026 een dertiende verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum. U verwijst hierbij nogmaals naar uw beweerde problemen met de CID in 2010. U verwijst er nogmaals naar dat uw broer soortgelijke problemen kende en naderhand gedwongen werd gerekruteerd door het Srilankaanse leger. Ter ondersteuning van dit verzoek legt u verschillende documenten neer: een brief van een parlamentslid, documenten betreffende uw broer zijn gevangenschap, de klachten die hiertegen werden ingediend bij de Human Rights Commission, een attest over de tewerkstelling van uw broer in het leger en een attest betreffende de arrestatie van uw broer en krantenartikelen met een algemene inhoud.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw voorgaand verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven meermaals door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo dient vooreerst vastgesteld dat u met geen woord meer rept over uw mogelijke vrees wegens uw beweerde activisme voor de TCC in Europa. Nochtans haalde u dit element zeer geregeld aan tijdens verschillende van uw voorgaande verzoeken. Dit element werd meermaals behandeld en ongeloofwaardig bevonden. Het feit dat u hier bij uw huidige verzoek niet langer naar verwijst, bevestigt de vaststellingen gedaan door het CGVS.

Wel grijpt u bij uw huidige verzoek terug naar elementen die u reeds ten tijde van uw allereerste verzoek opwierp: uw beweerde detentie en problemen met de CID en de gelijkaardige problemen van uw broer die nadien bij het leger ging. Ook deze elementen werden reeds uitvoerig behandeld door het CGVS en ongeloofwaardig bevonden, een vaststelling die in beroep werd bevestigd. Dat u hier nu opnieuw naar teruggrijpt, maar niet langer iets zegt over uw meer recente profiel van TCC-activist, is sprekend voor het totale gebrek aan oprechtheid in uw verklaringen. U toont verder op geen enkele manier aan waar het CGVS het bij haar beoordeling van deze zelfde elementen in het verleden bij het verkeerde eind zou hebben gehad, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid te herstellen. U verwijst enkel naar deze zelfde ongeloofwaardige elementen die zich meer dan 15 jaren geleden afspeelden om uw huidige vrees voor vervolging aan te tonen, hetgeen onvoldoende is.

Met betrekking tot de documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig(e) verzoek(en) hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Srilankaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

In het verleden legde u reeds verschillende soortgelijke documenten neer ter ondersteuning van uw ongeloofwaardige relaas. Het herhalen van dit relaas en het verwijzen naar soortgelijke documenten vermag niet het geloof in uw relaas te herstellen. Voorts zijn de door u neergelegde documenten kopieën en daar deze steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan de authenticiteit niet gegarandeerd worden. Wat betreft de brief van het parlamentslid dient nog opgemerkt dat deze duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft en enkel dient ter ondersteuning van uw ongeloofwaardige relaas. De krantenartikelen vormen algemene informatie, die geen invloed hebben op uw dossier. Wat betreft de overige

documenten, die zouden handelen over uw broer, dient te worden opgemerkt dat uw beweringen over uw broer en de documenten daaromtrent die u reeds in het verleden neerlegde ongeloofwaardig werden bevonden. Het simpelweg herhalen van de zelfde elementen, vermogen niet de mening van het CGVS over de geloofwaardigheid hiervan te wijzigen. Documenten hebben louter een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Documenten kunnen echter geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt dat het louter profiel van 'Tamil uit Sri Lanka' op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: "Situatie bij terugkeer van Tamils" van 15 oktober 2025) blijkt immers niet dat Tamils ingeval van terugkeer naar Sri Lanka meer geïsoleerd worden of meer risico lopen om strafrechtelijk vervolgd te worden dan andere etnieën louter omdat ze Tamil zijn. Evenmin blijkt uit deze informatie dat een afgewezen verzoeker om internationale bescherming bij een terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt blootgesteld te worden aan een mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing louter omdat hij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit het gegeven dat men, los van welke etnie, bij een terugkeer naar Sri Lanka mogelijks strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens het overtreden van de Sri Lankaanse wetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende immigratiewetgeving te handhaven. Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Tevens lijkt hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel op te werpen.

Verzoeker betoogt dat hoewel hij in zijn huidig verzoek niets heeft vermeld over zijn problemen als TCC-activist (Tamil Coordinating Committee), dit niet wil zeggen dat deze problemen niet langer bestaan. Hij verwijst verder naar bijkomende documenten die gelinkt zijn aan deze problemen. Hiermee tracht verzoeker de detentie en de welbepaalde problemen met CID (Criminal Investigation Department) alsmede hetgeen zijn broer heeft moeten ondergaan, aan te tonen. Verder volhardt verzoeker in zijn relaas en meent hij dat verwerende partij zich niet kan beroepen op documentenfraude zonder onderzoek uit te voeren naar zijn neergelegde documenten. Vervolgens stelt verzoeker dat de beoordeling van verwerende partij in dit verband een negatieve interpretatie betreft en dat hij had moeten worden uitgenodigd om de ware toedracht en de waarachtigheid van deze documenten toe te lichten.

Verzoeker stelt voorts dat omwille van zijn houding ten aanzien van het regime zijn rechten ontnomen zullen worden in zijn land van herkomst waardoor zijn bestaanszekerheid in het gedrang komt. Aldus is er een actuele en gegronde vrees voor miskennis van zijn basisrechten. Tevens vreest verzoeker dat hij ernstige schade zal lijden, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Door het ontnemen van zijn fundamentele rechten wordt hij op intentionele en gerichte wijze onderworpen aan onmenselijke behandelingen.

Op basis van het voorgaande vraagt verzoeker de Raad om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel minstens de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek opnieuw te verwijzen naar het Commissariaat-generaal.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij huidig verzoekschrift.

Ter zitting van 13 februari 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer met daarbij de originelen van de stukken die hij heeft neergelegd naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de

verzoeker te beoordelen. De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat, op grond van het geheel van de gegevens die actueel in zijn administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich geen bijkomende elementen aandienen, noch door hem worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling van de bijzondere procedurele noden. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van de huidige procedure om internationale bescherming redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3.4. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 5 februari 2026, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij zijn huidig, dertiende, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.3.5. Verzoeker verwijst in het kader van zijn huidig, maar liefst dertiende verzoek om internationale bescherming naar zijn relaas zoals hij dat in het verleden reeds meermaals heeft uiteengezet en stelt wederom dat zijn problemen nog steeds actueel zijn. Omwille van zijn deelname aan activiteiten van de TCC (Tamil Coordinating Committee) in België zou hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Sri Lanka, meteen worden gearresteerd, zijn broer kende gelijkaardige problemen (administratief dossier, 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' d.d. 22 januari 2026, punten 1 en 5).

Ter staving van zijn huidig beschermingsverzoek legde verzoeker tijdens de administratieve procedure volgende stukken neer (administratief dossier, map documenten): een brief van een parlamentslid, documenten betreffende zijn broer over zijn gevangenschap, de klachten die hiertegen werden ingediend bij de Human Rights Commission, een attest over de tewerkstelling van zijn broer in het leger en een attest betreffende de arrestatie van zijn broer, krantenartikelen met een algemene inhoud.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuw element, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

3.3.6. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, dertiende, verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

3.3.7. Met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet, stipt de Raad aan dat verzoekers allereerste verzoek om internationale bescherming in 2017 door de verwerende partij werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven werden door de Raad bevestigd bij arrest nr. 200 379 van 26 februari 2018. Verzoekers volgende verzoeken werden om die reden niet-ontvankelijkheid verklaard. Ook in het kader van zijn zevende verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar zijn motieven niet overtuigden en bovendien werd ook deze beslissing bevestigd, meer bepaald in 's Raads arrest nr. 291 667 van 10 juli 2023. Verzoekers daaropvolgende achtste tot elfde verzoeken werden om die reden opnieuw niet-ontvankelijk verklaard en verzoekers twaalfde verzoek, dat ook onontvankelijk werd verklaard, werd in 's Raads arrest nr. 337 661 van 15 december 2025 bevestigd. Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig, dertiende beschermingsverzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verder is de verklaring dat zijn problemen nog steeds actueel zouden zijn hoe dan ook slechts een blote bewering en voegt dit in wezen niets toe aan zijn huidig beschermingsverzoek. Immers werd reeds in het verleden meermaals en op uiterst omstandige wijze uiteengezet waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn relaas. Dat verzoeker hier nu andermaal op verder wenst te borduren, is geheel niet ernstig. Hij toonde immers op geen enkele manier aan waar de verwerende partij in haar eerdere beoordeling(en) een fout zou hebben gemaakt, noch wist hij zijn eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de problemen die hij heeft gekend en bij terugkeer naar Sri Lanka zal worden gearresteerd omwille van zijn activiteiten voor de TCC in België, dient in navolging van de commissaris-generaal, te worden opgemerkt dat ook deze motieven reeds in het verleden werden beoordeeld en dit aldus geenszins als nieuw element kan worden beschouwd. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat reeds in het verleden werd geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kon worden dat deze overheden zijn handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in België. Verzoeker weet heden nog steeds niet aannemelijk te maken dat zijn autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten voor de TCC in België en als ze hier al weet van hebben, toont hij nog steeds niet aan dat ze hier enig gevolg aan hechten.

Verzoeker brengt hier in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en dienstig verweer tegenin. Hij gaat enkel in op het volgens hem gebrekkig onderzoek van de nieuw neergelegde documenten, waar hierna op wordt ingegaan, en beperkt zich tot het nogmaals volharden in de actualiteit van zijn vrees dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zonder meer, en het opwerpen van algemeenheden zoals dat bij terugkeer zijn bestaanszekerheid in het gedrang komt.

3.3.8. Wat de door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten betreft, kan de Raad verzoeker niet volgen in zijn betoog dat deze onvoldoende onderzocht zijn door de verwerende partij.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de neergelegde documenten evenmin vermogen bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uit beschikbare informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er in het land van herkomst van verzoeker sprake is van een hoge graad van corruptie en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Sri Lankaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. Bovendien heeft verzoeker reeds gelijkaardige documenten neergelegd. Het herhalen van reeds neergelegde verklaringen en het verwijzen naar soortgelijke documenten kunnen het geloof in verzoekers relaas niet herstellen. Daarnaast zijn de neergelegde documenten slechts kopieën en kunnen zij aldus op allerhande wijze gemanipuleerd worden waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Wat betreft de brief van het parlementslid dient nog opgemerkt dat deze duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft en enkel dient ter ondersteuning van het ongeloofwaardig relaas. De neergelegde krantenartikelen van verzoeker bevatten slechts algemene informatie en hebben aldus geen betrekking op verzoeker zelf. De neergelegde documenten die handelen over verzoekers broer kunnen hier evenmin iets aan wijzigen nu de beweringen over zijn broer en de documenten in het kader daarvan, reeds in het verleden ongeloofwaardig werden bevonden. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat de verwerende partij kort door de bocht gaat door te stellen dat de neergelegde documenten vervalst zouden zijn en deze niet werden onderzocht, stipt de Raad aan dat verzoeker uitgaat van een verkeerde en selectieve lezing van de bestreden beslissing. Verwerende partij is immers – zoals blijkt uit de hierboven beschreven vaststellingen – uitgebreid ingegaan op zijn neergelegde documenten.

Verzoeker kan aldus geenszins worden gevolgd waar hij betoogt dat bewust gekozen werd voor de meest negatieve interpretatie van de door hem bijgebrachte stukken en dat er geen onderzoek werd uitgevoerd van de authenticiteit van de documenten. Verzoeker laat ook na deze aantijging te onderbouwen. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Ter zitting van 13 februari 2026 legt verzoeker de (volgens hem) originelen voor van de documenten die hij bij zijn dertiende verzoek heeft neergelegd. Hij toont ook de enveloppe waarin hij deze (volgens hem) originelen zou ontvangen hebben: deze werden vanuit Antwerpen naar verzoekers adres in het gesloten centrum verstuurd op 3 februari 2026, door D.V., volgens verzoeker een vriend van hem die deze documenten vanuit Sri Lanka ontvangen zou hebben.

De Raad kan echter niet anders dan vaststellen dat dit opnieuw kleurenkopieën betreft en geen originele documenten, wat dus geen afbreuk doet aan het oordeel in de bestreden beslissing en hierboven over deze documenten. Het document van het Rode Kruis betreft louter een kleurenkopie met een gekopieerde stempel en handtekening. De brief van het parlementslid betreft een kleurenkopie met hier wel degelijk een originele handtekening en stempel, maar deze kunnen door eender wie op deze kleurenkopie zijn aangebracht. Het document van de Human Rights Commission van 25 september 2012 betreft een kopie (dus met een gekopieerde stempel). De reeds voorgelegde krantenartikelen worden nu neergelegd als kleurenkopie. Bijgevolg wijzigen deze ter zitting neergelegde stukken niets aan het voorgaande.

3.3.9. Waar verzoeker opwerpt dat hij ten onrechte niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud om de toedracht en de waarachtigheid van de documenten verder toe te lichten, stipt de Raad aan dat artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van deze wet van oordeel is dat hij een beslissing

kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van diezelfde wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hem in casu had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud, overigens in het kader van een reeds dertiende verzoek om internationale bescherming, dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

3.3.10. Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog terdege op het volgende gewezen:

“Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt dat het louter profiel van ‘Tamil uit Sri Lanka’ op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op internationale bescherming. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Sri Lanka: “Situatie bij terugkeer van Tamils” van 15 oktober 2025) blijkt immers niet dat Tamils ingeval van terugkeer naar Sri Lanka meer geïsoleerd worden of meer risico lopen om strafrechtelijk vervolgd te worden dan andere etnieën louter omdat ze Tamil zijn. Evenmin blijkt uit deze informatie dat een afgewezen verzoeker om internationale bescherming bij een terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt blootgesteld te worden aan een mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing louter omdat hij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit het gegeven dat men, los van welke etnie, bij een terugkeer naar Sri Lanka mogelijks strafrechtelijk vervolgd kan worden wegens het overtreden van de Sri Lankaanse wetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende immigratiewetgeving te handhaven.”

Deze analyse is pertinent en vindt steun in de gehanteerde COI Focus (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 1). Verzoeker toont immers niet aan dat Tamils systematisch worden geïsoleerd bij een terugkeer naar Sri Lanka wanneer zij deelnemen aan activiteiten van de TCC. Ten overvloede herhaalt de Raad dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij specifiek in de aandacht van de Sri Lankaanse overheid staat, of minstens dat zijn activiteiten in België bijzonder zichtbaar waren.

3.3.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

3.3.12. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

3.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige, dertiende, verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort, zo weze herhaald, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidige, volgend, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (dertiende) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle

relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.14. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.15. Waar verzoeker minstens vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

A. DE SMET